

Det Anarkistiska Biblioteket

Vad de menar när de säger fred

Crimethinc.

Crimethinc.

Vad de menar när de säger fred

Översatt från engelska. Publicerad på <http://motkraft.net> den 19 augusti. Titel
ändrad av det Anarkistiska Biblioteket.

sv.theanarchistlibrary.org

”Jag är fast besluten att se till att fredens och rättvisans krafter kan råda. Om vi ska uppnå rättvisa, måste vi först ha och upprätthålla fred”, sade Missouris guvernör Jay Nixon i Ferguson lördagen den 16 augusti, efter att konfrontationerna som svar på polisens mord på tonåriga Michael Brown pågått i en vecka.

Är det så det fungerar? Först inför man fred och då får man rättvisa. Och vad betyder ”fredens och rättvisans krafter”? Vilken sorts fred och rättvisa handlar det om?

Vi vet alla att om det inte vore för upploppen i Ferguson skulle de flesta människor aldrig ha hört talas om mordet på Michael Brown. Vita poliser dödar över hundra svarta män varje år utan att de flesta av oss hör något om det. Denna tystnad – frånvaron av protester och störningar – är den fred som guvernör Nixon vill att vi ska tro kommer att skapa rättvisa.

Detta är samma saga vi alltid får höra från myndigheterna. Först måste vi underkasta oss deras kontroll och därefter kommer de att ta itu med våra frågor. Alla de problem vi står inför, insisterar de, orsakas av vår vägran att samarbeta. Detta argument låter mest övertygande när den är drapperas i en demokrati-retorik: de är ”våra” lagar som vi ska hålla käften om och lyda, ”vår” polis som skjuter och pepparsprayar oss, ”våra” politiker och ledare som ber oss att återvända till ”business as usual”. Men för att återgå till business as usual är att likgiltigt kliva över kropparna av otaliga Michael Browns, att sända iväg dem till kyrkogården och glömskan.

Guvernör Nixons fred är den som inträder efter människor har kraftfullt pacificerats. Hans rättvisa handlar om att göra allt som går för att lura oss till att acceptera fred på dessa villkor. Namninsamlingarna åker direkt i papperskorpen, stämningarna kommer aldrig bli något mer än att en smäll på fingrarna för de uniformsklädda mördarna, kampanjer kommer ge en och annan aktivist eller politiker en skjuts i karriären, men aldrig att dödandet av obehäpnade svarta män att upphöra.

Låt oss föreslå en annan idé om hur konflikter kan hanteras, det som vi skulle kunna kalla det anarkistiska förhållningssättet. Grundidén är enkel. En verklig fred kan inte påtvingas; det kan bara uppstå ur att konflikten löses. Därav den klassiska ramsan: ”utan rättvisa ingen fred” (No justice, no peace).

Låter man ett tillstånd i obalans vara, brukar det återgå till en jämviktssituation. För att bevara den skeva obalansen måste du tillföra en kraft. Ju större skillnaderna är, desto mer kraft tar det för att bevara dem så de inte börjar utjämnas. Detta är gällande lika väl för samhällen som för fysiken.

Det innebär att du inte kan ha rika och fattiga människor utan en polis som upprätthåller den ojämlika tillgången till resurser. Du kan inte ha vithet, vilket stabiliserar den klassklyftan, utan en stor infrastruktur för rasistiska domstolar och fängelser. Du kan inte hålla 2,5 miljon människor, varav nästan en miljon av dem svarta män, bakom galler utan ständigt vara beredd att ta till ett potentiellt dödligt våld. Det går inte att genomdriva de lagar som skyddar de goda liberalernas (som guvernör Nixon) rikedom utan att poliser som Darren Wilson dödar hundratals svarta män.

Militariseringen av polisen inte är en avvikelse, utan en nödvändig förutsättning för ett samhälle som bygger på hierarki och dominans. Det är inte bara polisen som har militariserats utan hela vårt sätt att leva. Den som inte ser detta har inte vapnen riktade mot sig, utan är på dess andra ände. Dessa krafter fred och rättvisa, de mekanismer som ”bevarar freden” i ett dramatiskt skev social ordning.

Ibland visar sig dessa mekanismer som övervakningskameror, väktare eller polis som stoppar och muddrar eller skjuter mot oss. Andra gånger, när dessa uppfattas som för kontroversiella, försöker ”freden och rättvisans krafter” framhäva sig som goda poliser som verkligen verkar bry sig om oss, seriösa politiker som vill göra allt bättre och på olika sätt vända den allmänna opinionen tillbaka till de som skjuter tårgas sida igen. Vid andra tillfällen är ”freden och rättvisans krafter” lokala ledargestalter som ber oss att lämna gatorna och anklagar oss för att vara ”provokatörer utifrån”, eller lovar att skapa en effektivare form för vår ilska att komma till uttryck om vi bara samarbetar – allt för att motarbeta, misskreditera eller pacificera omedelbara konkreta kamper mot orättvisor. Det är samma lurendrejeri som det bygger på: fred nu, rättvisa senare.

Men en verklig fred är omöjlig tills vi få ett slut på den våldsamma upprätthållandet av ojämlikheten. Alla de konflikter som just nu undertrycks av ordningsmakten måste få komma upp till ytan; konflikter mellan stadsplanerare och de boende i området, mellan rika och fattiga, mellan rasistiskt privilegierade och alla andra. Gör det omöjligt för någon att tvinga någon annan att acceptera ett förhållande som inte är i deras bästa intresse: då, och först då, kommer det att finnas ett incitament för alla att hantera konflikter och nå en överenskommelse.

Detta är den enda vägen framåt, men den är skrämmande. Det är inte förvånande att människor ofta skyller på de som står upp och protesterar i stället för att acceptera hur djupa klyftorna i vårt samhälle är. Detta förklarar varför så många till synes välmenande förstasigpåare har låtsats inte förstå varför

människor deltar i plundring som en form av protest mot mordet på Michael Brown. Samma maktutövning som tog Michael Browns liv är samma kraftfulla agerande som ser till att miljontals som honom hålls separerade från de resurser som de dagligen behöver. Det är mot denna bakgrund som plundring blir förståeligt – som ett sätt att lösa fattigdomens omedelbara problemen, i uppror mot myndigheternas våld, och för att betona att förändringen måste vara mer genomgripande än bara en polisreform.

Låt oss inte ta avstånd från de som ”urartar”, utan påminna oss om de konflikter som fortfarande är olösta i vårt samhälle. Vi bör tvärtom vara tacksamma. Det är inte dessa personer som stör freden och ordningen; de visar bara oss att det aldrig fanns någon fred, att det aldrig fanns någon rättvisa i första hand. Med en enorm risk för sin egen säkerhet ger de oss en gåva: en chans att känna igen lidande omkring oss och att återupptäcka vår förmåga att identifiera och sympatisera med dem som upplever det.

För kan vi bara uppleva vad tragedier som Michael Browns död verkligen är när vi ser att andra människor reagera på dem som tragedier. Om händelserna inte berör oss direkt är vi likgiltiga. Om du vill att folk ska uppmärksamma en orättvisa, måste du reagera på det direkt, precis som människor gjorde i Ferguson. Kan inte vänta på något bättre tillfälle, inte vädja till myndigheterna, inte formulera något uttalande för en inbillad publik som representerar den allmänna opinionen. Du måste direkt agera, för att visa situationen var allvarlig nog för att motivera denna reaktion.

Ferguson är inte unikt, det finns otaliga sådana städer över hela USA, med samma dynamik mellan polis och befolkningen. Upproret i Ferguson kommer säkert inte att vara den sista i sitt slag. De av oss som inte köper guvernören Nixons program för ”fred nu, rättvisa senare” måste förbereda oss för den kamp som kommer sprida sig.

Må vi träffas en dag, i en värld utan tårgas och där hudfärg inte är ett vapen.

/ CrimethInc